

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt IX K 5/16 Sąd Rejonowy w Gliwicach uniewinnił oskarżonego A. U. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł prokurator, który zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony działał w warunkach nieświadomości karalności czynu.

Wniósł o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził dowody, ale ich ocena budzi zastrzeżenia a ustalenia o usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu, którego dopuścił się oskarżony Sąd Okręgowy w niniejszym składzie nie akceptuje.

Nie może bowiem ulegać wątpliwości, że prowadzenie w celach komercyjnych gier o charakterze losowym poza koncesjonowanym kasynem pozostawało w sprzeczności z kilkoma przepisami ustawy o grach hazardowych w brzmieniu wówczas obowiązującym. Nie tylko chodzi o przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ale także art. 23 a i następne ustawy o grach hazardowych. Na tę ostatnią grupę przepisów ustawy o grach hazardowych słusznie zwraca uwagę apelujący. Trafnie apelujący wskazuje na okoliczności wprowadzenia do ustawy o grach hazardowych przepisu art. 23 a, którego uchwalenie było poprzedzone procedurą notyfikacyjną. A przepis ten nakładał do przedsiębiorcy, chcącego organizować w celach komercyjnych gry o charakterze losowym obowiązki dodatkowe (poza obowiązkiem o którym mówi art. 6 ust. 1 ustawy) a więc obowiązki dotyczące rejestracji urządzenia. Grupa przepisów dotyczących rejestracji urządzeń była notyfikowana i tym samym nie można się powoływać na wątpliwości dotyczące możliwości stosowania nienotyfikowanych przepisów ustawy o grach hazardowych. O ile z pewnych względów w latach 2013-2015 zapadło szereg orzeczeń sądowych uniewinniających przedsiębiorców od czynów polegających na organizowaniu gier o charakterze losowym poza kasynami i bez koncesji, ze względu na wątpliwości dotyczące możliwości stosowania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, to problematyka organizowania takich gier bez rejestracji urządzenia pozostawała zwykle poza obszarem zainteresowania organów procesowych. Trzeba stwierdzić, że oskarżony A. U. organizował gry o charakterze losowym w wielu miejscach (sam o tym wyjaśnia) i interesował się problematyką prawa regulującego ten rodzaj działalności gospodarczej. W swoich wyjaśnieniach powołuje się na „opinie profesorów prawa” i na orzeczenia sądów.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego są w znacznej mierze niewiarygodne. Jakkolwiek rzeczywiście zapadło szereg orzeczeń sądowych, opartych na założeniu o niemożności stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, to równolegle zapadała nie mniejsza liczba orzeczeń dla organizatorów takich gier niekorzystnych. Trzeba zauważyć, że wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., o którym wspomniał Sąd I instancji w uzasadnieniu był pierwszym i jedynym rozstrzygnięciem, w którym Sąd Najwyższy wprost wyraził takie stanowisko. Inne orzeczenia Sądu Najwyższego (tak wcześniejsze, jak późniejsze) tego stanowiska nie podzielały. Dziś już nie budzi wątpliwości w judykaturze pogląd, że art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie jest przepisem o charakterze technicznym, i co ważniejsze, nie był nim jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. (która przeszła procedurę notyfikacyjną). Tak więc oskarżony organizując w maju 2015 r. gry o charakterze losowym na urządzeniu H. (...) działał wbrew przepisowi art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23 a ustawy o grach hazardowych. O ile przepis art. 14 ust. 1 tej ustawy jako przepis o charakterze technicznym, który nie przeszedł procedury notyfikacyjnej nie mógł być podstawą wyciągnięcia konsekwencji wobec oskarżonego o tyle dwa pozostałe, wskazane wyżej przepisy obowiązywały i nie było podstaw do odmowy ich stosowania. Oskarżonemu były znane tak

orzeczenia negujące możliwość stosowania art. 14 ust. 1 ustawy, jak i orzeczenia wyrażające stanowisko diametralnie różne. Mimo tego, urządzał gry o charakterze losowym wbrew przepisowi art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Zdaniem Sądu Okręgowego w oparciu o wybrane orzeczenia oskarżony doszedł do przekonania, że działalność jaką prowadził nie jest zabroniona.

Niezależnie od tego oskarżony działał niezgodnie z art. 23 a ustawy o grach hazardowych. Nie mógł on być oskarżonemu nieznany, skoro urządzenie takich gier było istotą działalności gospodarczej oskarżonego.

Z powyższych względów ustalenie Sądu I instancji co do usprawiedliwionej nieświadomości oskarżonego o karalności takiego czynu jest w ocenie Sądu Okręgowego nieprawidłowe.

W postępowaniu ponownym Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie w pełnym zakresie.